

- Aktuality
- Okénko pro rodiče
- Skupinky se představují
- Noční výsadek
- „Piknik“
- Potáborovka
- Misijní jarmark
- Zpívej s námi
- Trocha zábavy
- Komiks

OTOČ!

OTROKOVICKÝ ODDÍLOVÝ ČASOPIS

Číslo 1, ročník I
Podzim 2011

Ahóóój všichni!!!

Milá Žabko, Opice i Sluníčko, milý Škorpióne, i ty, Poutníku, zdravím i Tebe, chlape „Fiftýne“ a slečno Kopretino! I vás, zdravím, naši rodičové!

Jsem váš nový OTrokovicý Oddílový Časopis. Chtěl bych k vám chodit pravidelně několikrát do roka a přinášet Vám spoustu zajímavých věcí. Díky mě se teď budete dozvídat spoustu věcí o našich oddílech, společně si budeme sdělovat zážitky z našich akcí, podíváme se na to, co se děje na našich schůzkách, pobavíme se, občas zasoutěžíme, nakoukneme taky do naší oddílové historie.

Doufám, že se vám budu líbit. Budu rád, když mi něco hezkého napíšete nebo třeba namalujete. Taky budu rád, když si mě nebudete nechávat jenom pro sebe, ale vezměte mě třeba mezi své kamarády.

V tomto prvním čísle se podíváme na to, co všechno jsme už v tomto oddílovém roce prožili, připomeneme si, co dalšího nás ještě čeká. Představíme Vám skupinku malých holek Žabiček, můžete si vyluštit osmisměrku a taky si s námi zasoutěžit.

Tak už neváhej a otáčeť!

Mikulášská besídka

Opět po roce za námi zavítá Mikuláš a snad nás zas spravedlivě odmění podle zásluh.

Tato velkolepá návštěva se uskuteční v sobotu 3. prosince , tentokrát v 16 hod. odpoledne.

Vstupné bude 25 Kč (za málo peněz, moc muziky :-)

Bude pro Vás připraven doprovodný program. Kdo bude provázet tímto jedinečným odpolednem je tajemství, ale nenechte si to ujít, protože to bude výborné odpoledne :-).

POZOR! Program nejen pro ratolesti , vítání jsou i všichni rodičové!!!

Vybíráme příspěvky

I letos se budou vybírat příspěvky do ATOMU. Tyto příspěvky slouží k registraci členů oddílů na ústředí asociace a v KČT a musíme je odevzdávat za každého člena. Noste je na schůzky svým vedoucím, popřípadě kdykoli nějakého vedoucího potkáte, nejpozději však do konce listopadu.

U holek tyto příspěvky činí 250 Kč, u kluků taky 250 Kč.

Oddílová trička—kluci

Kdo je ještě nemáte a chtěli byste, hlase se u vedoucích nebo na Laďově oddílovém mailu la-da@tom1419.org. Cena jednoho trička je 280 Kč.

Poděkování za misijní jarmark

Děkujeme všem, kteří se na díle jakýmkoliv způsobem podíleli - ať už modlitbou, vyráběním, podomáckým tvořením, kupováním, prodáváním, zpíváním a hraním na mši... Prostě všem! Konečný výdělek přesahuje 26 000 Kč. DĚKUJEME!!!

Nebojte se s námi mluvit

Milí rodiče,

vedeme vaše děti v turistických oddílech. Někteří teprve krátce, ale někteří třeba i deset let. Chtěli bychom vám říct, že to, jak se nám oddílový život daří, nezáleží jen na vašich dětech nebo nás vedoucích. Záleží i na vás, na tom, jak se o naše akce zajímáte, jak nám pomáháte a podobně.

Občas si připadáme jako dočasná úschovna, kam svá dítka přivedete nebo pošlete a za určitý čas si je zase vyzvednete. Byli bychom rádi, kdybyste se s námi vedoucími občas zastavili na slovíčko. My bychom třeba zjistili, proč vaše ratolest byla na akci tak zamlklá, a vy byste zase získali jiný pohled na akci než ten, který vám zprostředkovalo vaše dítě. Rádi bychom slyšeli váš názor, vaši reakci a věděli, co se nám daří a co ne.

Důležitou věcí je komunikace.

My vedoucí někdy složitě sháníme věci nebo vymýšlíme postupy, se kterými nemáme absolutně zkušenosti. Až po hodinách komplikovaného vymýšlení zjistíme, že někdo z vás rodičů má tuto věc v malíčku, že pracuje v oboru a že by danou věc dokázal vyřešit za desetinu času. Akcí a aktivit je spousta, lidí a sil je často nedostatek. Je proto důležité společně mluvit, aby obě dvě strany věděly, co ta druhá zrovna potřebuje a dokázaly si společně vypomocet.

Tipy na vánoční dárky

Protože se blíží vánoce, rádi bychom vám také dali pár tipů na dárky pro vaše děti. Jistě nemáte peněz nazbyt a přemýšlíte, jak s naspořenou částkou co nejlépe naložit tak, aby to vaše děti potěšilo, dárek byl užitečný a abyste z něj měli trochu dobrý pocit i vy.

Když se díváme na vybavení, které s sebou některé děti nosí na akce, výlety nebo tábory, poradíme vám. Kupte jim pořádný **spacák**. Ne ten hadrový v hypermarketu za tři stovky. Dobrý spacák stojí sice kolem tisíce korun, ale vydrží určitě aspoň 10 let, a když si do něj váš drahoušek zaleze, bude mu stejně teplo jako doma v posteli.

Mnohé děti jezdí na tábor se sandálkami, jejichž pásky se po pár dnech utrhnou. Na túry do lesa obouvají tenisky, ve kterých chodí běžně do školy po dlážděných městských chodnících, a diví se, že jim nohy v kopci neustále podkluzují. Dobrá a **pevná obuv** je také žhavým favoritem na dárek trvalejší hodnoty.

Jestliže je vám toho ještě pořád málo, dalším naším cenným tipem je **pořádný batoh**. Několikrát jsme byli svědky toho, jak se do batohu určeného na celodenní výlet vešla jen tak tak půllitrová láhev a značně zmačkaná pláštěnka. Se svačinou a větrovkou musel majitel loudit o místo u svých kamarádů nebo u vedoucích.

A že se z pojmu **teplé oblečení** v nemálo případech nakonec vyklube lehká mikina či vesta bez rukávů s argumentem, že je fleecová, to vás po přečtení tohoto odstavce už asi nepřekvapí.

Určitě nechceme, abyste z tohoto článku získali dojem, že bez kvalitního drahého vybavení či funkčního oblečení vaše dítě nemůže jet na akci. Nebo proto, že zrovna vy jste s nikým z vedoucích už 2 měsíce nemluvili, vás považujeme za ty špatné, to určitě ne! Výše uvedenými řádky bychom jen chtěli upozornit na problémy, které aktuálně vnímáme a o kterých vy možná nemáte ani tušení.

Chápeme, že řada z vás nikdy do něčeho podobného jako je turistický oddíl nechodila, že neví, jak se vyznat v pro nás známých a běžně užívaných pojmech vikendovka, OSA, puťák, etapovka nebo celoročka. Právě od toho jsme tady my, nebojte se nás zeptat!

Hanka Ludvíková, Laďa Beran

hlavní oddíloví vedoucí

Oddílový kalendář

Za námi je:

⇒	30. 9.	Noční výsadek
⇒	7. 10.	„Piknik“ – noční akce 15UP a Kopretin
⇒	21. – 22. 10.	Misijní jarmark
⇒	27. – 30. 10.	Potáborovka

Čeká nás:

⇒	3. 12.	Mikulášská besídka
⇒	25. 12.	Živý betlém
⇒	28. 12.	Výprava na Sv. Hostýn
⇒	31. 12.	Silvestrovský výšlap
⇒	21. 1.	Tomácká zábava
⇒	26.–29. 1.	Zimní Apalucha, Jeseníky—Kopretiny a 15UP

Skupinky se představují...

V našem oddíle funguje několik skupinek dětí. Postupně si je všechny představíme. Dnes se podíváme na to, co nám o sobě napsaly naše nejmenší holky.

Žabičky

Podle velké obrázkové knížky, kterou mám doma, je žába obojživelný bezocasý tvor, žijící na suchu i ve vodě. Ta chytrá knížka, už vám ale nepoví, že na Zlínsku žije jeden velmi speciální druh tohoto živočicha. Pojmenování tohoto druhu je „Žabička otrokovická“. Ptáte se, čím je tak speciální? Tak třeba tím, že se vyskytuje pouze na území Otrokovic, že druh momentálně čítá 15 kusů nebo že stáří žabiček se pohybuje mezi 5 a 7 lety.

Žabička otrokovická je menšího vzrůstu, ale podle vědců je téměř jisté, že dále poroste. Svůj velikostní handicap si však plně vynahrazuje hlasem. Při ideálních podmínkách lze tyto žabičky slyšet i na kilometry daleko. Velkou zajímavostí tohoto druhu je skutečnost, že se všichni jedinci pravidelně shlukují na stejném místě. Tento nevídaný přírodní úkaz lze vidět každý pátek od 16 hodin u suterénu otrokovického kostela. Můžu vám zaručit, že každé jejich setkání je jedinečné. Můžete je vidět několikrát po sobě a vždycky bude jejich činnost jiná. Někdy si společně hrají, jindy se smějí, vyrábí nebo dovádějí. Pokaždé je to zábavná podívaná. Místní lidé si je tak oblíbili, že je dokonce i pojmenovali. A tak v této malé skupince můžete spatřit žabičku Danielku, Aničku J., Natálku, Bětku, Verunku, Haničku Š., Lucinku, Štěpánku, Haničku V., Barunku, Adrianku a Aničku A. Další tři žabičky - Adélka, Evička a Míša - jsou větší a starší a podle pozorovatelů na menší žabičky dávají pozor.

O žabičce otrokovické by se dalo povídat celé hodiny, ale lepší bude, když se na ně někdy zajdete podívat. Určitě nebudete litovat :) !

Míša

Noční výsadek

Takže... Jak bych začal. Popravdě vždy, když jsem měl psát nějaký zápis do kroniky v mém předchozím turistickém oddíle, tak to nikdy nedopadlo nijak slavně, ale budu se snažit napsat vše důležité z pohledu asi jen naší skupinky, protože s ostatními jsme se potkávali jen málo. Ještě se předem omlouvám, ale pamatuji si jména účastníků snad jen z naší skupinky a pár vedoucích.

Když jsem v pátek dorazil ze školy, měl jsem asi půl hodiny na nabalení všech věcí na akci zvanou Výsadek. Naštěstí šlo všechno podle plánu, a tak jsem vše stihl a vyrazil na nádraží, kde jsme se měli všichni sejít. Cestou trolejbusem jsem začal poznávat lidi, kteří mířili na stejnou akci. Poznávací znamení: Několik batohů a trčící karimatka. :) Když jsem dorazil na nádraží, byl jsem dost nervózní. Z té spousty lidí, co zde bylo, jsem pořádně znal akorát Denise a Johanku, která se též jako nečlenka, stejně jako já, účastnila této akce, ale hned jak jsme byli seznámeni s našimi vedoucími Karlem a Aduš, tak padlo pár vtipů a nervozita hned opadla. Netrvalo dlouho a byli jsme všichni svoláni. Bylo nám oznámeno pár věcí ohledně bezpečnosti (Vyhýbejte se hlavním cestám.), seznámili nás se stručnými pravidly hry a s tím, o co vlastně půjde, ale hlavně jsme dostali první šifru (hlavně nerozbalovat). Po chvíli nás už posadili na trolejbus a my jsme podle indicie zjistili, že naše první zastávka bude na Malenovickém hradu.

Po vystoupení z trolejbusu to teprve všechno začalo. První závod k další indicii. Dorazili jsme všichni přibližně ve stejný čas. Šifru jsme našli po krátkém hledání a pustili jsme se do luštění. Na papíře byly natisknuté filmové postavy, úvodní loga apod. „Co s tím máme dělat?“ řekli

jsem si. Po chvíli jsme přišli jak na to a už to jelo. Počáteční písmena nám dala text: „Kdo ví, kde je u boudy za trsem trávy.“ Po zhlédnutí mapy bylo jasné, kam jdeme dál. Přibližně dva kilometry odtud se nachází místo s názvem „U boudy“.

Cesta trvala jen chvíli, sil jsme přece měli dost, že ano (ne na dlouho...). Hledání indicie zabralo krapet více času než u prvního stanoviště. Svůj podíl na tom mělo také šero, které stihlo spadnout z oblohy za čas cesty k boudě. Ale přece jsem zahlédl trs trávy, u kterého se opravdu nacházela druhá indicie. Luštění bylo dlouhé a ještě delší, snad nejdelší ze všech šifer za celou noc, a tak jsme si napsali smsku s prosbou o nápovědu. To už jsme nad šifrou seděli asi 3 nebo 4 družstva, nemůžu říct přesně, protože tma už postoupila do takového stádia, že byly vidět jen jednotlivé baterky osvětlující papíry s kódem. Nápověda došla, ale bohužel s řešením, které jsme již zkoušeli a pořad to nechtělo sedět, a tak jsme napsali druhou sms. V odpovědi nám došlo místo, na které se máme vydat. Byl to zimní stadion, přesněji u pokladen. Vyrázili jsme.

Cestou na určené místo již byla tma jako v pytli, ale měsíc (a baterky) nám svítil na cestu. Když jsme vyšli z lesa, ihned jsme vše zhasli a kochali se úžasným výhledem na Zlín, ale hlavně na oblohu plnou obrovských hvězd. Netrvalo dlouho a už jsme šli cestou z kopce přímo ke stadionu. Dorazili jsme a hned jsme začli hledat. Po chvíli už někdo mával složkou v ruce. Šifra byla kvíz s odpověďmi a) b) c) a k možnostem přiřazeny písmenka tajenky, která zněla: „Vršek, ale ne ten od piva.“ Chvíli jsme bádali nad mapou a našli jsme.

Ihned jsme se vydali na cestu. První jsme vyrazili přímou cestou na Kudlov, ale když jsme došli k lesní odbočce na kopec, netrvalo dlouho a dohodli jsme se, že nebudeme srabi a budeme věřit tomu, že je to kratší cesta k vrcholu. Možná i byla, jenže tam bylo tolik cest a tolik značek, že jsme neměli ponětí, jak se k Vršku dostat. Když jsme cítili, že jsme blízko, tak jsme potkali pár soupeřících skupin, které na tom byli stejně jako my. Minuli jsme se a šli každý svou cestou. Najednou padl nápad! Geocaching ! Nebude poblíž Vršku nějaká keška ? Ihned jsme vytáhli GPSku a hledali kešky nejbližší k nám. Keška! Vršek! No hurá! „Uvodní souradnice vas zavedou do blízkosti vrcholu kopce (438m n. m.) a navrsí, kterému se říká Dily nebo, a to je určitě přesnější, Vrsek “ Jupí! Za pomoci GPS jsme se dostali až ke kameni, který označoval místo, a opět jsme hledali. Hledání netrvalo dlouho, ale zjištění správného klíče k rozluštění už bylo těžší. Papír byl plný písmenek celé abecedy. Hmm hmm.... „To přece nemůže být tak dlouhý text... To bude obrázek! Vyškrtejme všechna neobvyklá písmenka!“ Vyškrtili jsme všechny Q, ale pořád nic... vyškrtili jsme X... Nic...najednou jsme na to přišli! „Písmenka následující po Q!“ To bylo správné řešení, jenže když jsme rozluštili celou šifru, ve které jsme dostali pár rad a gratulaci, že jsme tak daleko, ale žádnou další cestu.... Voláme pro další náповědu. Dobře...chyba v organizaci a jdeme hledat druhou půlku šifry (jak se stalo, že se šifry rozpůlily, se ptejte vedoucích - celkem zábavná historka:-). Ze zbytku šifry jsme konečně vyluštili další místo, což bylo někde u drubežárny za Jaroslavicemi. Přesný výsledek šifry si bohužel nepamatuju. Jako + jsme dostali náповědu s číslem (bohužel asi jsem sklerotik ale bylo to něco jako 14014 11011 nebo takové krásné symetrické číslo:-) a veršem „Tam kde štěká pes, najdi radší les.“

Cestou Jaroslavicemi do kopce jsme všichni byli už značně znavení, a tak jsme si dali kratší přestávku. Někteří hledali energii kolem sebe, já osobně jsem do sebe nalil několik hrnků slabého kafe. Protože k další šifře jsme neměli daleko, tak jsme vyrazili hned, co se všichni obcer-

stvíli a podařilo se jim vstát. Najednou jsme se ocitli na křižovatce... Pes, který na nás nepřestával štěkat, a les před námi byli jasným znamením, že jsme správně. Teď jen, která z těch tří cest před náma byla ta pravá? Tákže: „Tam kde štěká pes, najdi radší les.“ Pokračovali jsme rovně po té nejlesovatejší cestě, která tam byla. Najednou Y křižovatka...žádná značka... „Asi jdem špatně.“ Vrátili jsme se a šli jsme vlevo po méně lesní cestě. Návštěva soukromého pozemku nám přišla nevhodná, a tak jsme se po druhé vrátili a vydali se po třetí, nejméně lesní cestě, která tam byla a po chvíli jsme našli Taxi... Na dvěřích nápis... 14014 (asi) A tak jsme začli hledat. Ani po pečlivém prohlédnutí interiéru auta jsme nenašli ani náznak další destinace našeho výletu. A tak jsme volali o další náповědu. Z telefonu jsme dostali podrobný návod, jak se dostat k šifře a našli jsme ji. Obrovský billboard, který měl ze zadní strany číslo 14014 a pod tímto číslem schovaný text- zašifrovaný obrázeky, které jsme později našli o kousek nad námi, i když nám některé z nich scházely, dokázali jsme šifru vyluštit a zjistit, že nyní půjdeme na Pindulu.

„Na Pindulu?! Pěšky?!“Všichni jsme byli celkem překvapení, kolik cesty máme před sebou, ale šli jsme do toho. Cestou z Jaroslavic byl opravdu ten nejúžasnější pohled na hvězdy! Krásný výhled na celou jasnou oblohu. Cestou jsme se opět jednou zastavili a zkonzumovali jsme poslední zbytky jídla. Když jsme došli k bývalé restauraci (hospodě? Osobně nevím zeptejte se Karla: D), šifru jsme našli po chvíli a značně vyčerpaní jsme se do ní pustili. Nějaké mobily s cenami...nikdo už neměl síly... všichni jsme jen čučeli do papíru a už nám to vůbec nemyslelo. Šifru jsme sice vyluštili opět s malou telefonickou náповědou, ale k určenému místu (kde byla poslední šifra) jsme se nedostali kvůli únavě a nevolnosti v družstvu, a tak jsme zavolali Evči, která byla moc hodná a přijela pro nás autem.

Všichni jsme byli rádi, když jsme byli v teple a dostali jsme horký čaj. I přes nedokončení jsme byli spokojeni se svým výkonem. Zanedlouho na nás na všechny padla únava, a tak jsme postupně všichni odcházeli do hajan. Noc nemůžu

popsat za všechny, ale já jsem spal tvrdě s občasným probuzením od přicházejících posledních skupin v ranních hodinách.

Ráno bylo krásné, slunečné a plné unavených, ale spokojených tváří všech účastníků. Před snídaní i po ní všichni odpočívali a balili poslední věci do svých batohů a tašek. Takhle to probíhalo, dokud jsme se všichni nepřesunuli na chatu, kde si všichni začli sdělovat zážitky z předešlé noci a rána u ohně a špekůňů, škvaříčích se nad ním. Když byli všichni do syta naje-

zení, odkráčeli jsme na autobusovou zastávku, kde jsme trávili poslední zbytky společného času. Po vystoupení na autobusovém nádraží následovalo nejspíše rituální (nevím) rozloučení a každý se rozešel svým směrem.

Za nás dva (já a Boženka) určitě děkuju za úžasnou akci a za víkend, na který budu dlouho vzpomínat. Také děkujeme, že jste nás vzali na tu dobu, co jsme byli s vámi pod svá křídla.

Matěj Konečný

„Piknik“

V pátek 7. 10. 2011 se skupinka odhodlaných dobrodruhů z řad 15UP a Kopretin shledala u suterénu kostela, aby započala nový školní rok pořádnou akcí.

Já jsem dorazil o něco později, protože mi doma trvalo shrabat všechny důležité věci na jedno místo, abych je následně nějak kulturně uložil do věci, které Vojta Janota ještě stále v dnešní době říká

„chlebník“. Čekalo tam už pár známých, kteří byli uspořádáni v něčem, co z dálky připomínalo kruh, ve skutečnosti to spíš byla šíška. Kousek opodál byl hlouček vedoucích, kteří si na nás už kuli pikle. Po jejich velkém plánování se k nám přidali a

společně jsme se přivítali a zasmáli se vtípkům, které sem tam někdo pronesl. Vojta nás uvedl společně se Zbyňou do reality, že z akce, která se původně tvářila jako piknik a hodování, nakonec vyjde akce vražedná, kde budem všichni oplývat aktivitou a potit řízky z večeře.

Vedoucí v čele se Zbyňou, Dančou a Vojtou si

nás náhodně rozhodili do svých aut, nastoupili jsme se zavazanýma očima a pelášili jsme alou pryč, bůhví kam... Všichni tvrdili, že k hospodě U nebička, já jsem však nic takového nezaznamenal, protože moje orientační schopnosti jsou na trochu pochybné úrovni, o tom se už ale přesvědčilo v minulosti pár lidí... Tam jsme vystoupili, velice jsme se do sebe trochu pozamotali a proběhlo většinou nové rozřazení do aut. Já ale pořád putoval

Volvíčkem, tentokrát ale ne s Feďou, který mi hrozil hozením něčeho nemilého za krk při sebe-menším náznaku prudší jízdy, ale s Aduš, která (po chvíli zjišťování) na

tom ale nevypadala o moc lépe. A tak s námi Zbyňa uháněl po pastvinách, loukách, lesích a bažinách, prováděl mnohdy celkem krkolomné výkruty do stran, snažil se kroužit po kruháci (asi 6x, z čehož jsem začal už zelenat ve tváři i já, jakožto silnější povaha) a zkrátka nás celkově chtěl pěkně zmást. Sem tam se nás zeptal, jestli

tušíme, kde jsme, Áďa s Ladou (můj druhý úžasný spolujezdec) něco málo tušili, já byl jako obvykle ztracený, věděl jsem jen asi tolik, že už dávno nejme v Otrokovicích. Jakmile jsme dojeli na ono tajuplné místo, uctivě jsme všichni vystoupili, přes šátky se tvářili zmateně a pak nám po chvíli bylo umožněno otevřít oči (tedy sundat šátky) a co nezjistíme...! Vedoucí nám klidně odjedou svýma super autama a my jsme na holičkách, s baterkami a jednou mapkou v ruce.

Putovali jsme všady možně, až nás to dovedlo do Nové Dědiny a odtud nám bylo souzeno vést humornou cestu zpět do Otrokovic, přesněji na Štěrkověš, kde nás měla čekat další mapa s místem, kde se máme přesunout. Po cestě jsme se hodně nasměli, padaly vtipy o všem možném, sem tam někdo klopytl, protože cesta byla opravdu nevyzpytatelná. Jakmile jsme dorazili na Štěrkověš, začala shánka po další mapce. Dlouho jsme nic nenašli, načež Laďa do placu poznamenal: „Já to jdu zajest!“ A tím začal svůj malý protest v čele se skvělým makovcem. Mapa ovšem byla po chvíli nalezena, kupodivu ji našel náš protestující. Měli jsme se odebrat kamsi do žlutavských lesů a hájů, či kam... Na to jsem doteď nedošel. Jelikož jsme po cestě mysleli na to, že náš cíl jsme možná přešli, použil jsem svou exkluzivní pomocnici – Mapu Google.

Pomocnice hadra, pod stromy mi skoro nic neukázala, avšak i přesto jsme věděli, že jsme jinde. A tak alou o kus zpět. Tam na nás čekal hekající Vojta a Zbyňka, který vypadal, jako kdyby do něj šlehli 220 V, protože se lehce strnule válel na zemi. Dostali jsme pokyn najít si skrýš a šla se hrát Číslo. Hra trvala asi 45 minut, srandy při ní bylo kopec. Kamča se válela po zemi, velký slimák, Feďa se ztratil kamsi do pryč, já se Samkem jsme hráli malou bitvu, kdo dřív uhádne protihráčovo číslo za nepříznivých podmínek, vyhrál samozřejmě silnější – Samko. Celkově má skupinka vyhrála díky získaným pokladům, i když jsem se s nimi moc nepřičinil, stydím se nó, ale aspoň jsem je oslabil! Ha! Po hře jsme vyrazili zpět domů do Otrokovic, po cestě jsme ještě zahráli bombu, nebýt toho, že jsem měl bundu s proučkama, tak by mě možná ani Vojta nenašel a já se mohl umístit. Nu což, přiště...

Dorazili jsme zpět do Otrokovic, kde jsme se u sportovní haly rozešli do svých koutků města, někteří šli ještě na pivo a já? Já skončil v posteli opět s nazutými botami, jako před pár lety:-D... Né přča, nevěřte mi zas všechno! Vysléknout se a šup na kutě. Tímto díky všem účastněným za skvělou akci, organizátorům a sám sobě za tělesnou sílu:-D!

Luke

Potáborovka

Ve čtvrtek 27. 10. 2011 jsme se sešli na nádraží v Otrokovicích. Vlak měl menší požodění a tak se vyskytly obavy, jestli stihneme všechny spoje. Z Otrokovic jsme jeli rychlíkem do Olomouce. Tam jsme museli rychle předsnout. Někteří byli pomalejší, ale stihli jsme to. Rychle jsme se nacpali do rychlíku a naše cesta pokračovala dál. V Šumperku jsme museli čekat na vlak do Sobotína, který jel až za hodinu.

Když jsme konečně dorazili do Sobotína, zjistili jsme, že nás čeká ještě menší procházka. Asi jsme čekali od Sobotína trochu víc, ale když jsme viděli polorozpadlé baráky, tak jsme začali pochybovat, jestli fara vydrží takový houf lidí. Fara vypadala trochu líp než ostatní domy, ale

taky vypadala dost opotřebovaně. Když jsme vešli dovnitř, tak jsme se přezuli a vyšli po schodech do druhého patra. Kluci měli tři pokoje stejně jako holky. Rychle jsme vybalili a potom už jenom všichni čekali, co bude dál.

Po chvíli nám vedoucí řekli, že se máme obléct do něčeho teplého. Převlékli jsme se a vyšli za faru, kde byl suprový plácek na hraní her. První hra se jmenovala BU-KU-HU. Byla to vlastně taková skupinová hoňka. Šlo o to, že skupina BU honila KU, skupina KU honila HU a skupina HU honila skupinu BU. Další hra se jmenovala trojnožka. Všechny už bolely nohy a posléze taky ruce, a tak jsme rychle skončili. Poslední hra venku se jmenovala šátky. Ke konci jeden

z vedoucích ztratil brýle, takže zbytek hry jsme je všichni hledali. Nakonec se našly. Všichni byly zpocení a určení, takže přivítali návrat na faru. Převlékli jsme se a vedoucí nás svolali před jídelnu. Až jsme se všichni sešli, tak nám vedoucí řekli, že v jídelně jsou papírky s našimi jmény. Papírky byly rozděleny do tří barev. Každý si našel svůj lísteček a podle barvy byl přiřazen ke své skupince. Hned po tom, co jsme se rozdělili, následovala další hra, která se jmenovala Cesta na severní pól. Hra spočívala v tom, že jsme si vybrali jednoho člena skupinky, na kterého jsme museli navléct co nejvíc oblečení za nějaký časový limit. Po limitu jsme se měli sejít v jídelně, kde se z každého polárníka vysvlékaly vrstvy prádla a sečetly se. Polárníci vypadali vážně komicky. Další hra nebyla na skupinky. Jmenovala se Žamberk a Vamberk. Po téhle hře bylo už dost pozdě, takže jsme se pomodlili a šli na kutě. Všichni rychle usnuli, protože se šířily zvěsti, že příští den půjdeme na túru.

Pátek

Vstali jsme kolem osmé hodiny. Vylezli jsme z postelí, převlékli jsme se, vyčistili zuby. Po hygieně nás vedoucí svolali na snídani. Po ní nám řekli, co si máme nachystat na výlet. Sbalili jsme se a vyrazili.

Šli jsme lesem. Počasí se nám vydařilo, takže se nám šlo docela dobře. Náš cíl byly Velké Losiny, kde je ruční papírna. Papírna byla zajímavá hlavně tím, že jsme se dověděli, jak se vyrábí papír ručně. Po exkurzi jsme si šli koupit suvenýry. Na zpáteční cestě jsme se stavili v obchodě.

Když jsme konečně dorazili na faru, tak jsme se vybalili, převlékli a trochu odpočinuli. Po chvíli nás vedoucí zavolali na další tradiční hru – scénky, u které jsme si užili hodně srandy. To stejné platilo i u táborového kvízu. Hned při první otázce, která zněla: Kdo prohlásil památný výrok: „to je kemriáda jak sviňa“, následoval výbuch smíchu. Po kvízu byla večeře a poté nás čekala poslední hra toho dne. Účelem hry bylo co nejvíc se najíst čokolády. Některým bylo blbě, takže se jenom umyli a hned usnuli, a to ani nevěděli, že příští den je čeká další výlet.

Sobota

Vstali jsme kolem deváté hodiny, převlékli jsme se, vyčistili zuby a šli na snídani. Po snídani nám vedoucí řekli, že bude další výlet, ale s tím rozdílem, že tentokrát půjdeme po skupinkách a na čas. Ale než jsme vyšli, museli jsme splnit úkol. Měli jsme najít na hřbitově nejstarší hrob. Ten, kdo ho našel první, dostal první náповědu a k té první náповědě ještě druhou. První náповěda byl jehličnatý strom namalovaný na obrázku a druhá náповěda byla mapa. Po chvíli hledání jsme na mapě našli kopec, který se jmenoval Smrčina. Potom nám dali vedoucí úkol. Museli jsme cestou vzít co nejvíc věcí na písmeno, co si sami vyberem. A tak jsme vyrazili.

Byl to další krásný den. Po cestě nás ale nakazila epidemie, takže někteří ze skupiny si museli svázat nohy k sobě a někdo si musel zavázat oči. Takhle jsme ušli asi kilometr a potom nás epidemie opustila. Takže naše cesta pokračovala dál. Vedoucí, který šel s námi, nám řekl, že další úkol je posbírat co nejvíc podpisů. Po chvíli cesty jsme se ocitli zase v Sobotíně. Fara se blížila čím dál víc a my jsme byly šťastní a hlavně hladoví.

Na oběd byl guláš, který se moc povedl. Hodinku jsme si odpočinuli a potom nám vedoucí oznámili, že se máme převléct a že půjdeme na místo, kde jsme první den hráli hry. Hru, kterou pro nás vedoucí připravili, se jmenovala Ostrovy. Důležitá věc v téhle hře byla skupinová spolupráce. K další hře jsme potřebovali pár věcí třeba jako spacák nebo kartáček. Byla to srandovní hra, ale víc vám řeknou fotky na našich oddílových stránkách. Další hra se jmenovala 13. Hráli jsme ji s freesbee. Nikdo nevyhrál. Po téhle hře jsme se zase vrátili na faru, kde nám v místní kapli ochotný zdejší pan farář sloužil mši.

Poslední noční hra se jmenovala Přenašení světla. Účelem bylo zapálit svíčku. Jediný problém byl, že nám ji vedoucí mohli sfouknout. První skupinka úplně odrovnala jednu vedoucí, tak se ostatní vedoucí rozhodli, že dva jsou málo, takže další skupinky to měli horší, protože bylo víc vedoucích, kteří mohli sfouknout

svíčku. Po téhle hře jsme byli strašně unavení, takže jsme hned šli spát.

Neděle

Ráno bylo krásné. Jako vždy jsme se převlékli, umyli zuby a šli na snídani. Po snídani jsme se

sbalili a vyšli před faru. Tam bylo vyhlášeno pořadí skupinek. Nakonec jsme se společně vyfotili a šli na nádraží. Ze Sobotína jsme jeli do Šumperka, odtud do Olomouce a z Olomouce už domů.

Sympaťák

Misijní jarmark

Tenhle víkend začal bláznivou a šílenou sobotou. Z pátku na sobotu spaní 7 hodin - to je blbě, ale co už. V sobotu jsem vstávala v 8h, protože jsem kolem půl deváté měla být v suterénu na Velké Misijní Vyrábění.

Vyrábění začalo takto: za prvé se muselo rozříznout to velké mýdlové srdce jakýmsi drátem. První to moc nešlo, ALE! Nakonec to přece jenom vyšlo. Z Pavčou jsme si vzaly na starost takové ty baňky. Já

jsem si v klidu naměřila látku, pěkně jsem si ji tam dala, ale tak mě to našťvalo, že jsem se musela jít odreagovat k perníkům. Natírala jsem perníky čokoládou a měla jsem celé ruce od toho. Lízala jsem si ruce, pak mě začalo být z té čokolády tak blbě, že jsem to dala na starost Culí. Bezva. Po obědě jsem jela s Marťou Miku-laščíkovou na nákup do Tesca. Jely jsme tam na celofán. Ale nenašly. Ptaly jsme se prodavačky:

„Dobrý den, máte celofán?“ Nemáme. Baumax: „Dobrý den, máte celofán?“ Nemáme. Obi: „Dobrý den, máte celofán?“ Nemáme. Naposled jsme zašly do Terna, a co tam nebylo – CELOFÁN! Ležel tam na regálu. Sláva, řekly jsme si, když už jsme byly před kostelem.

Večer jsem byla na misijním mostu modlitby. V neděli po ranní, jsme prodávaly výrobky, co jsme v sobotu vyráběly. Prodaly jsme toho dost. Po prodávání jsme si zkusily písničky, co se zpívaly na půl jedenácté +hymna, která se podle mě celkem povedla. Po mši jsme zase prodávaly. Vybralo se: 25.445,-.

Marťa Honzíková

Pište, pište, pište!

Jak sami vidíte, akcí je spousta. Budeme rádi, když si svoje zážitky nenecháte jenom pro sebe, ale podělíte se o ně s námi. Tak neváhejte a pište, my vaše články rádi otiskneme a samo sebou taky odměníme!

Naše mailová adresa je: otoc@tom1419.org.

Zpívej s námi

Slož svoji starost na Pána

♩=120

G C G

Slož svo - ji sta - rost na Pá - na, slož svo - ji sta - rost

C Am D

na Pá - na a On se už po - sta - rá.

D G

1. po - sta - rá. Ne - bu - du se bát, ne - bu - du se

C G C

2. bát, ne - boť Ty jsi se mnou, ne - boť Ty jsi se mnou, ne - bu - du se

G C D

bát, ne - bu - du se bát, ó Pa - ne můj, ó Pa - ne můj.

Trocha zábavy :-)

Hádanka

Připravili jsme pro vás soutěž o hodnotné ceny. Vaším úkolem je přijít na správné řešení a to odeslat do 10. 12. na redakční e-mail otoc@tom1419.org a posléze budou losováni tři výherci a ceny se jim záhy doručí.

V řadě vedle sebe stojí pět domů v pěti rozdílných barvách. V každém domě žije osoba jiné národnosti. Každý z těchto pěti obyvatel pije svůj nápoj, kouří svoje cigarety a chová svoje zvířata. Nikdo nepije to co ostatní, nekouří to co ostatní a nechová to co ostatní.

Dále víme tato fakta:

- Angličan žije v červeném domě.
- Švéd chová psy.
- Dán pije čaj.
- Zelený dům je nalevo od bílého.
- Obyvatel zeleného domu pije kávu.
- Ten, co kouří Pall Mall, chová ptáky.
- Obyvatel žlutého domu kouří Dunhill.
- Ten, co žije ve středním domě, pije mléko.
- Nor žije v prvním domě.
- Ten, co kouří Blend, žije vedle toho, co chová kočky.
- Ten, co chová koně, žije vedle toho, co kouří Dunhill.
- Ten, co kouří Blue Master, pije pivo.
- Němec kouří Prince.
- Nor žije vedle modrého domu.
- Ten, co kouří Blend, má souseda, který pije vodu.

A teď se vás ptáme: Kdo chová rybičky?

Znáš dobrý vtip?

Tak nám nějaký pošli! Pět nejlepších otiskneme a odměníme!

Osmisměrka

O	N	K	A	R	E	L	E	Z	W
R	E	C	V	A	N	A	X	O	A
D	L	D	F	A	M	U	H	L	Í
Ě	U	B	L	K	A	S	J	Á	P
J	M	C	Á	P	T	V	K	CH	I
O	R	E	K	N	R	T	O	U	Z
V	O	O	E	A	O	S	R	S	Z
Z	F	L	R	A	P	V	T	L	A
A	A	Y	L	A	T	R	O	Š	T
T	L	Í	S	E	Y	CH	E	L	Y

AMU	LATROŠ	OXANA	SUCHÁ LOZ
BÁNOV	LYRA	PIZZA	TALENTSHOW
CFK	ORDĚJOV	PRST	VOSA
FORMULE		OTROK	SEYCHELY

Helena je ...

V tajence najdete památný výrok z letošního tábora :-)

OTOČ! - OTROKOVICKÝ Oddílový Časopis

Vydávají oddíly TOM 1412 a TOM 1419 Otrokovice.

Redakce: Honza Žalčík (Žán), Laďa Beran (Lajcek), Hanka Ludvíková.

Oddílové stránky: holky www.tom1412.blog.cz

Kluci www.tom1419.org

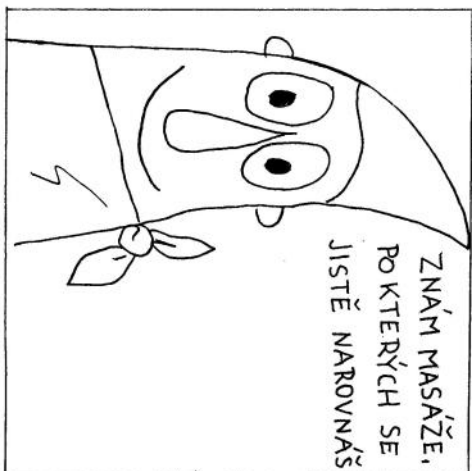
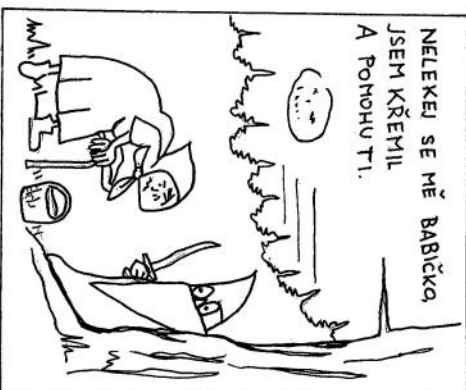
Redakční mail: otoc@tom1419.org

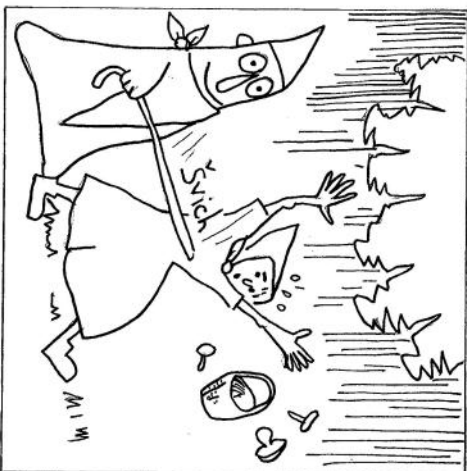
ACH JÁ 'UBOHA', HOJE ZÁDA-
JIŽ SE VÍCE NENAROVNÁM!

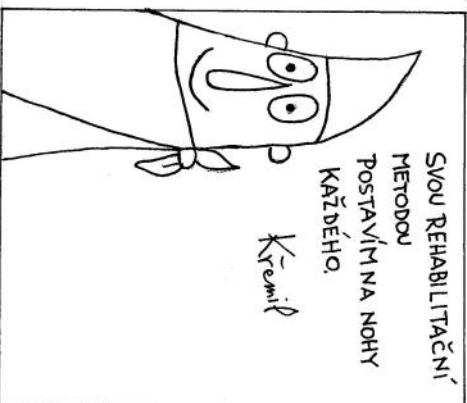
NELEKEJ SE MĚ BABIČKA,
JSEM KŘEMIL.
A POMOHU TI.

ZNÁM MASÁŽE,
PO KTERÝCH SE
JISTĚ NAROVNÁŠ

SVOU REHABILITAČNÍ
METODOU
POSTAVÍM NA NOHY
KAŽDĚHO.

Křemil